

1. Aj, Pán kra-lu-je, své ob-ha-ju-je,
 se - dí na trů-nu svých che-ru-bí-nů,
 ať se, jak chtě-jí, li - dé vzte-ka-jí
 i všechen svět bou-ří, však nic ne-ob-dr - ží.

2. Král náš největší a nejmocnější / nad všechny lidi, jak každý vidí, / je na Siónu; čest jeho jménu / a jeho svatosti dejte s uctivostí.
3. Krále našeho, ač tak slavného, / je všechno panství, ne však tyranství, / ale upřímnost, soud a spravednost; / v Božím lidu toho příklad zjevný všeho.
4. Boha našeho ctěte samého. / Před jeho trůnem Mojžíš s Áronem, / také Samuel Bohu se klaněl; / když k němu volali, vyslyšeni byli.
5. Z oblaku svého divuplného, / jenž v povětří stál, k otcům mluvíval, / když smlouvy jeho času každého / i ustanovení dbáti byli pilní.
6. Tys je, Bože náš, v každé nouze čas, / slýchal laskavě, nes dobrotivě, / ač jsi přísnosti pro jejich zlosti / k mnohým dokazoval, ze světa shlazoval.
7. Proto samého Boha našeho / slavně zvyšujte! Před ním klekejte, / na hoře jeho trůnu svatého, / neb Král tento a Pán je nejsvětější sám.

T: Jiří Stroj / Písňe duchovní evanjelistské, 1615 /
 Slavie Radechovská, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018
 M: Les cent et cinquante pseumes de David, 1562